

РЕШЕНИЕ

№ 7806

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.11.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1379** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 06 районно управление /РУ/ на Столичната дирекция на вътрешните работи /СДВР/- А. Б., предявена чрез процесуален представител гл. юрк. Б. П., срещу Решение № 1456 от 22.12.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 9381/2021 г. от Софийски районен съд /СРС/- наказателно отделение /НО/, 109-ти състав, с което е отменена Заповед за задържане на лице с рег. № 835/01.06.2021 г., издадена от мл.инспектор А. Б. Б. при 06 РУ на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, с която е наредено задържането на И. В. Я., ЕГН [ЕГН] за срок до 24 часа, както и 06 РУ СДВР е осъдено да заплати 400 лева договорен и заплатен адвокатски хонорар, 10 лева държавна такса и 80 лева разноски по делото.

В жалбата си касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Прави се оплакване, че е неправилен изводите на районния съд, че не е изпълнено изискването на чл.74, ал.2, т.2, предл. първо ЗМВР за излагане на фактическите основания за задържане на лицето, както и че е нарушен принципът на съразмерност съгласно чл.6 АПК. Поддържа се, че наложената принудителна

административна мярка е законосъобразна и е в обществен интерес. Сочи, че неправилно съдът е приел, че наложената ПАМ не е в съответствие с целите на закона и че задържането е било прекалено като интензитет. Искането е съдът да отмени решението на районния съд и постанови друго такова, с което потвърди оспорената заповед. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание по делото касаторът се представлява от юрк. А., която поддържа касационната жалба по направените в нея оплаквания. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответника И. В. Я., чрез процесуален представител адв. Г. М. от САК, в проведеното съдебно заседание, изразява становище с което оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспореното решение е правилно, законосъобразно и обосновано. Претендира присъждането на разноски за касационната инстанция. В случай на присъждането на юрисконсултско възнаграждение, моли то да бъде определено в минимален размер.

Представителят на СГП, прокурор Д. заявява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Съдът, като провери служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, съответствието на решението със съществените процесуални правила и материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е в срока по чл.211 АПК от надлежна страна, за която съдебният акт е неблагоприятен.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Предмет на съдебен контрол от районния съд е законосъобразността на Заповед за задържане на лице с рег. № 835/01.06.2021 г., издадена от мл.инспектор А. Б. Б. при 06 РУ на СДВР на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР във връзка с чл.144 от НК- против личността и преписка № 230000-7729/01.06.2021, е наредено задържането на В. В. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ул. „685-та“ № 4 за срок до 24 часа. Както бе посочено по- горе заповедта за задържане е отменена като немотивирана и незаконосъобразна, а 06 РУ СДВР е осъдено да заплати 400 лева договорен и заплатен адвокатски хонорар, 10 лева държавна такса и 80 лева за сторени разноски.

За да отмени оспорения индивидуален административен акт съдът е мотивирал, че същият е издаден в нарушение на чл.146, т. 3 и 5 от АПК. На първо място е посочено, че заповедта е издадена при липсата на фактическо описание на обстоятелствата, свързани с посоченото правно основание за издаването ѝ – нарушение на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Прието е също така, че заповедта страда от порок по отношение на целта на закона, тъй като полицейските органи са имали и други възможности, дадени им от закона, с които да отстранят нарушителите от мястото на произшествието.

Така постановеното решение е валидно и допустимо. Същото е правилно.

Заповедта за задържане на лице, издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, а самото задържане е принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания.

Правилно в тази връзка, касационният жалбоподател твърди, че задържането предоставя възможност на полицейските органи да извършат неотложни действия, чрез които да съберат достатъчно данни за образуване на наказателно производство

или да бъдат опровергани наличните данни за съпричастност на задържаното лице към извършването на престъпление.

В настоящият казус липсват каквито и да било данни обосноваващи необходимостта от задържане на лицето в 22:45ч. на 01.06.2022г., респ. същата е била посетена на адреса си, от полицейски инспектор в 22:00ч. четиредесет и пет минути след подаване на заявление от А. Г. относно факта, че И. Я. отказва да върне предоставеният за ползване лек автомобил „М.“ и отправени заплахи срещу живота и личността на А. Г.. Настоящият съд не следва да навлиза в наказателно-правната квалификация на отделно осъществените деяния, но същият следва да се убеди с категоричност, че са налице данни, че лицето е извършило престъпление, така, че да бъде обосновано наличието на необходимост от задържането му, което задържане вече да обезпечи законосъобразното извършване на последващите процесуално-следствени действия и да не затрудни разкриването на обективната истина/арг. чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР/.

От данните по делото се налага извода, че направо е пристъпено към задържане на лицето, без да е установено наличието на престъпление, както и да са налице данни относно съпричастността на лицето към него. Нещо повече - видно и от данните по преписката, задържаното лице е оказвало необходимото съдействие на полицейските органи, не е оспорвало факта, че лекият автомобил не е нейна собственост, нито е възразило срещу връщането му. И това е установено от полицейските органи своевременно, още при посещението на адреса на задържаното лице.

Що се касае до отправените заплахи за живота на А. Г., то в контекста на очевидно възникналият конфликт между последната и задържаното лице, полицейските органи разполагат с алтернативни възможности за въздействие и превенция с цел недопускане настъпването на престъпен резултат. Нещо повече – приложеното правно основание по чл.72 ал.1 т.1 ЗМВР предполага вече извършено престъпление, а не превенция срещу бъдещо такова. Въпросът - дали конкретно оправяните заплахи разкриват сами по себе си наказателно-правен елемент, представлява въпрос, чието разрешение може да бъде установено чрез призоваване на лицето за разпит, изслушването му, на която база с оглед останалите доказателства по преписката, полицейските органи, респ. следствените такива да обосноват извод: Първо - за наличието на пристъпно деяние и Второ - за конкретната съпричастност на лицето към деянието. В конкретният казус лицето първо е било задържано, а след това изслушано относно това отправяло ли е заплахи. В тази връзка поредността от действия е обърната.

В тази връзка полицейските органи не са обосנוвали наличието на данни за извършено престъпление от страна на И. Я., обосноваващи задържането и и то мигновено, в 22:45ч. вечерта, за срок от 24 часа, което само по себе си предполага висока степен на неотложност на задържането и ясна убеденост в наличието на данни за извършено престъпление от задържаното лице.

Така, освен в нарушение на нормата на чл.72 ал.1 т.1 от ЗМВР, процесната Заповед се явява и постановена в нарушение на принципа на съразмерност по чл.6 ал.2 от АПК. Задържането на лице е мярка ограничаваща негово основно право – на придвижване и представлява рестриктивна мярка срещу личността, чиято обоснованост е приложима само в строго ограничените законови хипотези и следва да бъде съответна на целите на наказателното производство с оглед необходимостта от прилагане на подобна репресивност.

Видно от данните по делото същата се явява непропорционална на необходимостта от

прилагането и, засяга личността на задържания в степен надхвърляща необходимото и като такава следва да бъде обявена за противозаконна.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с чл.144 АПК съдът дължи произнасяне по претенцията на страните за присъждане на разноски. С оглед изхода на спора в полза на ответника съдът следва да присъди своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че ответната страна е защитавана от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3, пр. 2 от Закона за адвокатурата. Направеното възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение се явява неоснователно по смисъла на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г., поради което възнаграждението следва да бъде определено в претендирания размер - 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати посочената сума.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1456 от 22.12.2021 г., постановено по административно наказателно дело № 9381/2021 г. от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. В. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], ул. „685-та“ №4, адвокатско възнаграждение за касационната инстанция, в размер на 400 /четиристотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :

1.

2.